

[Gunhild Due.]

for, at tingene let bliver for udflydende for os. Personlig er jeg ikke spor begejstret for tanken om at støtte bygningskunst, fordi jeg finder, at der i forvejen hos mange arkitekter er en alt for udbredt tendens til at ville bygge monumenter for sig selv og stille det æstetiske over det brugsmæssige til stor skade for de mennesker, der ikke skal nøjes med at se på bygningerne udefra, men også skal opholde sig inde i dem. Denne tendens til at sætte bygningens udseende over hensynet til menneskers velbefindende bør vi ikke fremme lovmæssigt.

Derimod er jeg meget tilfreds med, at der nu bliver mulighed for at støtte værdifulde oversættelser og udgivelser, som ellers ikke ville blive tilgængelige for befolkningen. Jeg er også glad for bestemmelsen om, at udsmykningsudvalget kan suppleres med lokale folk i de enkelte udsmykningssager. Jeg anser det for meget vigtigt, at de folk, der skal se på udsmykningen i det daglige, også bliver engageret og reelt medbestemmende om disse udsmykninger, om anskaffelsen af de ting, man skal have.

Jeg vil gerne i udvalget have en fordomsfri drøftelse af hædersgaverne; der er delte meninger om dem i min gruppe. Jeg vil også meget gerne i udvalget have oplysninger om fordelingen af de af fonden købte kunstværker. Den er vistnok ikke rigtig kommet i gang endnu. Jeg er bekendt med, at der er kommet en bekendtgørelse om det, men jeg har hørt fra institutioner, at man forlanger, at de institutioner, der søger om at få del i disse værker, om at låne dem, skal forpligte sig til at tage flere billeder. Dermed lukker man jo de små, men måske meget besøgte institutioner ude, fordi de kun har plads til et enkelt billede. Det synes jeg er urimeligt, og det bør vi se på. Det kan ikke være meningen, at systemet skal administreres på den måde.

Jeg skal i øvrigt tilsige velvillig behandling.

Sigsgaard: Jeg vil gerne starte med at fastslå, at VS går ind for loven om Statens Kunstfond, men vi synes, at nogle af ændringerne i lovforslaget går i en lidt kedelig retning. I og for sig går vi kun nødtvungent med, fordi loven om kunstfonden slet ikke rummer det i sig, som for os er det væsentligste,

kunstnerens sociale ansvar. Det bliver jo slet ikke berørt. Man taler bare om kunstneren i al almindelighed og tør ikke komme ind på, hvad der egentlig menes med den gode kunstner og den gode kunst.

I dag er det jo sådan, at kunsten betragtes som en slags hobby, der dyrkes af de få, men som hele befolkningen er med til at betale for, og noget tyder på, at sådan skal det fortsat være. Her tænker jeg på den yderst beskedne forhøjelse af midlerne til udsmykning, hvor jeg er helt enig med fru Bodil Koch. Men det er jo ikke nok med, som fru Bodil Koch sagde, at forøgelsen kun lige godt og vel opvejer prisstigningen; der er også kommet en vældig forøgelse af det offentlige byggeri, og det er tit det offentlige byggeri, der er på tale i forbindelse med udsmykning, sådan at beløbet set i forhold til det vel faktisk er blevet mindre.

I det hele taget burde kunstfonden sætte ind på formidlingen. Folk har ikke råd til at købe litteratur, billedkunst og grammofoonplader i dag i det omfang, som de måske gerne ville, og den kommercielle formidling fordyrer kulturprodukterne urimeligt. Derfor bør kunstfonden støtte formidlingen uden om de kommercielle kanaler. Et eksempel. Studenterrådet i Århus vil producere og sælge en plade med Biermann-sange, og det kan de gøre til en billigere pris, end den ellers kunne produceres og sælges til. Her synes jeg, der var en opgave for kulturministeriet. Ideelt ville det være, om der blev oprettet et offentligt finansieret forlag ledet af kunstnerne til udgivelse af den musik og den litteratur, som ministeren selv i bemærkningerne siger ikke kan udgives i dag. Hvad billedkunsten angår, burde kulturministeriet opkøbe billeder og stille dem til rådighed for alle gennem udlån fra bibliotekerne.

Folk, der beskæftiger sig med f. eks. forretningsliv eller politik, tager jo almindeligvis ikke kunsten særlig alvorligt, men betragter den som en handelsvare på det frie marked, og derfor lader man i frihedens navn og tit med statsstøtte film, teater, litteratur osv., der giver sig ud for at være kunst, være med til at fordumme en befolkning, der aldrig har lært at gennemskue, aldrig har fået mulighed for at gennemskue, hvad der er spekulationskunst, og hvad der er ægte kunst. Meget af den såkaldte og højt